

պարհին՝ պարենի համար: Ասոնք ուրեմն փոքր էին նոյնպէս եւ Հայոց քով, եւ հոմանշեր՝ քան իրարմէ տարրեր ձեւեր, ըստ որում երկուքն ալ նոյն յուն. բառին եւ ենթակային համար ըսուած են Աւետարանաց մէջ:

Մաղ: Այսպէս Ս. Գրոց (Սիր. ԻԷ, 5) եւ «մաղել» (Ես. ԻԹ, 5. Ոսկ. Թղթ. Բ, 562) կամ «մաղաբախութիւն» (Մանդ. 193) ձեւերու մէջ, կոչուած է նաեւ «կրոյր» (Վեցոր. 181). հաւանօրէն եւ խարբալ (աս. արբալա, արաբ. դիրբալ), որմէ կը ծագի «խարբալել» (Ղկ. ԻԲ, 31. Եզն. 181). եւ «խախալ» (Ոսկեփոր Ի Հյկզ.), ուսկից է հին «խախալել» բայը (Սիր. ԻԷ, 5): Այս կոչմունք եթէ գաւառական բարբառոց արդիւնք չէին՝ գէթ մասամբ, ապա կը նշանակէին մաղին՝ որ է ալիւրը զտող գործւոյն՝ նրբութեան եւ մեծութեան զանազան աստիճանները: Եւ ես անհրաժեշտ կը կարծեմ գործւոյս ալ ներկայութիւնը հայ խոհանոցին մէջ, պէսպէս խմորեղինաց պատրաստութեան համար՝ զոր պիտի տեսնենք:

Այի կոն, կամ լոկ կոն կը կոչուի Վաստակոց գրոց մէջ՝ աղ դնելու անօթը (121, '6), զոր Ալաւկայ որդին պարզապէս աղի «աման» կ'անուանէ (Գ): Գուցէ կը ծա-